

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstab'en, Øyden og Troen ere forenede.

18. Aarg. Nr. 4

Den 15. Novbr. 1868. Pris: 6 Sk. pr. Ex.

Bemærkninger af Præsident B. Young i det nye Tabernakel i Saltfostaden den 9de August 1868.

(Fra „Deseret News.“)

Jeg vil bestræbe mig for at tale saaledes til denne Forsamling, at den kan høre mig. For mig er det meget foruroligende at høre Folket beklage sig over, at det ikke kan høre hvad her bliver talt. Det er ikke til nogen Nytte at tale, naar Folket ikke er i stand til at høre hvad her siges. Jeg har talt en stor Deel, baade privat og offentligt. Jeg har arbeidet i mange Aar med at prædike Guds Sons Evangelium, og dengang jeg begyndte dermed, syntes det at være en Nødvendighed at tale meget høit. Mine egne Hørelser kunde ikke blive tilfredsstillede, medmindre jeg talte med en tydelig Rost. Jeg er kommen til denne Vane. Flere Aar igjennem at tale høit og længe virker stadelig paa en Mands Livskraft.

Evangeliet, som vi have annehmenet, er værd Æpmærksomhed af de Høie og Lave, Rige og Fattige, Bise og Uvidede, Ansete og Uansete. Det egner sig

for enhver fornuftig Skabning under Himmel'en. Intet andet Læresystem end Guds Sons Evangelium er fuldkomment. Enhver Kunst og Videnskab er indbefattet deri. Dersom Jordens Indvænere besidde Sindrighed, Kundstab, Viisdom eller Forstand, da er samme erholdt indenfor det fra Himmel'en sendte Evangeliums Omraade. Jeg har sagt og soler saaledes endnu, at der udenfor Guds Sons Evangelium, Saliggjørelsens Plan, kun findes Dod, Grav og Helbede; enhver anden Ting er indbefattet i vor Religion. Naar vi ville tale om hvad vor Religion indeholder, kunne vi ligesaa godt tale om Evighedens Grændser, thi af Evangeliets Fylde have vi kun en lidet Deel. Herren har aabenbaret en Deel af Evangeliet til Menneskenes Born, og det Aabenbarede er nok for at vi ved dets Efterlevelse kunne sættes i stand til at voge og formeres i Viisdom, Kundstab, Lys

og Sandhed. Den Egenstab at tiltage i Kundstab, er i vor Besiddelse, naar vi ville benytte os af de gyldne Dieblitke, som gaae os forbi. Vi tale meget til de Sidste-Dages Hellige. Hvorfor? For at bringe dem i den Stilling, at de kunde berede sig for Annammelsen af den Hellighed, som de forvente.

For at vi kunne annamme Fuldkommenheden, som vi ønske, udfordres mere end et aandeligt Arbeide. Vort naturlige Liv, vore Gjerninger og vor Sjæl burde helliges til Gud og hans Riges Oprettelse. Vi tale til Folket for at bringe det og os selv til Sandhedens Erfjendelse, at vi kunne forstaae hvorledes vi skulle arbeide for at nærme os Fuldkommenheden og beredes til Rydelsen af et evigt Liv i Faderens og Sonnens Nærværelse. Jeg sører endnu til at tale om Nødvendigheden af at anvende Evangeliets Grundsetninger i vort Liv, vore Ord, Gjerninger og hvad vi foretage os. For os er det nødvendigt at hengive det ganste Menneske til Forbedring, at vi kunde komme til Kundstab om Sandheden, som er i Jesum Christum. Deri indbefattes Fuldkommenheden, hvilket bekræftes ved Frelserens Eksempel, og dog blev der i hans Dage aabenbaret kun en lidet Deel, hvilket havde sin Grund i, at Folket ikke kunde modtage mere. Alt det, som hans Disciple kunde fatte, blev fundgjort for dem. Hvad vi ere ifstand til at modtage, gives os af Herren, og hvad Jordens Nationer kunne modtage, gives ogsaa dem. Jordens Nationer anerkjende ikke Herren som de burde. Der gives kun Faar, som ikke troe paa et guddommeligt Væsens Tilværelse; men øre de Gud? Nei, de tage hans Navn forsængelig. Anerkjendes han for den han er? Nei, hans Væsen og Charakter fordunkles i den Grad, at de, der bekjende hans Navn, ingenlunde kunne begribe hans

sande Væsen og Charakter. Væres der Erefrygt for hans Navn af dets Veljendere i Verden? Nei; om der ere Nogle, som troe paa Gud, saa antage de, at han er saa langt fjernet, at de ikke kunne nærme sig ham, og paa Grund af den store Afstand fra denne Stueplads til hans Tilholdssted, om de vove at troe han har noget, ville de helst antage, at han ingen Kundstab har om Menneskenes Born. Mange af de saakaldte Christne sige, at hans Centrum er allevene, men hans Omkreds ingensteds. Saliggjørelsens Plan er bleven saaledes fordunklet, at al Erefrygt for Gud er tabt.

De Sidste-Dages Hellige have anammet Herrens Land, hvorfor Indsamlingen og Follets Enhed er et Bevis. Have Israels Eldster været i andre Lande end dette? Ja. For at prædike Evangeliet? Ja. Have de været i England at prædike Evangeliet? Ja. Har Folket troet? Ja. Hvor er Eders Bevis herfor? Beviset er, at Enhver, som har havt Midler til at reise derfra, har gjort det og samlet sig her, hvor de Hellige forsamlies. De Eldste have desuden prædilet for forskellige Nationer i Europa, for saamange som det har været dem indrommet Anledning dertil. I nogle Lande have Lovene ikke givet Frihed til at prædike, men Herren vil lade dem omdannes, ved at lade Nationerne reise sig imod hverandre og Folk imod Folk, indtil Døren vil blive aabnet og Evangeliet forkyndt for enhver Stamme, ethvert Tungemaal og Folk. Have Menneskene troet de Eldstes Prædiken? Nogle faa af dem. Vi samle de Fattigste og Ullerde, og kun faa af de Lærde. Vi samle dem, der ere fattige, og som ønske at vorde frelste; dem, der føle den Undertrykkelse, hvilken de Hoie og Mægtige iværksætte; dem, der have havt et Ønske om at blive befriet, hvis Dren ere blevne aabnede for Sandheden.

Tag dem, der ere i Besiddelse af Overflodighed paa dette Livs Fornedenheder, og deres Øren ere tilstoppede og de ville ikke høre; men gaae til de Fattige, til dem, der ere i Fattigdom og Savn, hvilke stue til alle Kanter efter Befrielse, og naar de ældste prædike, ere disse Øren aabnede til at høre og deres Hjarter blive rørte ved Herrens Aand, og mange af dem have troet. Disse ere de, som vi samle sammen.

Nu, naar vi see omkring paa de Sidste-Dages Hellige, efter et verdsligt Synspunkt, da ere vi stolte af dem. Jeg har været i Lande, hvor Mænd, Kvinder og Born harde at arbeide — arbeide Livet ud af dem, for at erholde det nødvendige Brod til at opholde deres Liv. Jeg har mangen Gang gaaet tilsengs, og naar jeg har lagt mig ned, har jeg fundet, at Lagenet var paasat Lapper fra Ende til Ende, saa jeg har maattet forblive i Uvished om hvilket Slags Ting der har været i det oprindelige Lagen. Jeg har ogsaa kjend unge Damer — jeg veed ikke, om jeg skulle sige dette, dog omtaler jeg det ikke til deres Banære, men til deres Øre — der Loverdag Aften, naar de kom hjem fra deres Arbeide, kastede et uldent Teppe over deres Skuldre og vadstede ethvert af deres Klædningsstykker, for at de om Sondagen kunde komme ud for at overvære Førsamlingen. Disse ere de, som vi have dobt. Hvorfor? Fordi deres Øren var aabnede og Herrens Aand sandt Bei til deres Hjarter, og de forstode, at der i Evangeliet var Befrielse. Det er en almindelig Kjendsgjerning, at de Rige og Agtede vende et dovt Øre til Israels ældsters Rost. Nu, Evangeliet, som vi have annammet, indbesatter enhver Hærlighed, Øre, Værdighed og Sandhed, der er i Himmelene, paa Jordens eller under Jordens. Er dette værd de Fattiges Æpmærk-

somhed? Ja, det er. Efter hvad vi læse i det Nye og Gamle Testamente, Mormons Bog, Pagtens og Lærdommens Bog, hvilke Bøgers Indhold ansees som dette Værks Grundvold, underrettes vi om, at Herren har udvalgt dem, der ere fattige i denne Verden, men alligevel rige i Troen, og den Tid vil komme, da han vil give Jordens til sine Fattige, for at de skulle besidde den evindeligen. Jeg taler dette til Trøst for mine Brødre og Søstre, som have været fattige. De ere komne hertil, og hvad see vi? De Unge, Midaldrende og Gamle tiltage i Kundstababer, Kunstsærdighed og Bidensstababer. Vi bringe dem hertil for at de skulle forbedres, og dersom Herren vil velsigne os tilstrækkelig, og de ville velsigne sig selv, da ville vi vorde en Nation, der vil have Kundstab om alle Ting henhørende til det Jordiske. Vil dette Folk blive roesværdigt? Ja, agtet og øret. Vil det blive betragtet som et Eksempel, værd at efterlignes? Ja; det er en Pligt for de Sidste-Dages Hellige at efterleve deres Religion saaledes, at den ganske Verden kunde sige, der er et Monster for os, ikke blot i vores Forretninger og vor Guds-dyrkelse, men med Hensyn til Kundstabben om Ting, der ere, der have været og som nu ville komme, indtil Bions Kundstab vil naae til Jordens yderste Grænser, og Kongerne og de store Mænd ville sige: „Lader os gaae op til Bion for at lære Viisdom.“ Wille de komme hertil for at lære at regjere? Ja. Det er een af de meest ligefremme Ting i Verden at regjere et Folk. Er det nogen særegen Kunst at gjøre dette Folk lydig? Dersom S. Israels ældster, kunde tilegne Eder den Kunst at prædike den Hellige Aand i Menneskenes Hjarter, da vilde S. have et lydig Folk. Dette er den eneste nødvendige Kunst. Lærer Menneskene Sandhed og fejlsrie Principer; undervis-

dem om hvad der tjener til deres høieste Gode, og tænke I ikke, at de da ville følge Eders Velærelse og Eksempl? De ville, just saalangt som det lader sig gjøre for de Svagheder og Mørkets Magt, som er over Jordens Beboere — over os ligesom over Andre. Vi ere tildeels deelagtige i Lystet, hvorfor vi burde være taknemmelige og lydige mod de Forstrifter, som ere os givne fra Himmelten, at vi kunde modtage mere og mere af Lys og Kundstab.

Enhver Kunst og Videnskab, der er til, er indbesattet i Evangeliet. Hvorfra er den Kundstab kommen, der har sat Mænd i stand til, igjennem de sidste Aar, at udføre saa store Bedrifter ved videnstabelig og mechanist Hjælp? Vi vide, at Kundstab er fra Gud, men hvorfor ville de Lærde ikke anerkjende ham? Fordi de ere blinde for deres egen Velserd, de funne ikke see og forstaae Tingene saasom de ere. Hvem lærte Menneskene at benytte sig af Electricitet? Har man opfundet den uden Hjælp? Nei, den Kundstab er modtaget fra det høieste Væsen. Fra Gud, thi fra ham har enhver Kunst og Videnskab sit Udspring, endstjordt Bevæmmelse for sammeoste blive Individer tildeelt. Men hvorfra have de erholdt Kundstaben, have de den i dem selv? Nei, de maae erkjende, at de ikke formaae at bringe et Græssstraal til at voxe, ikke heller at gjøre et Haar hvidt eller sort, uden paa en Kunstig Maade, hvorved de funne efterligne, men uden at det bliver virkeligt levende i sig selv; de ere ligesaa afhængige af det høieste Væsen som de Tatlige og Uvidende.

Hvor have vi erholdt den Kundstab, at construere de arbeidsbesparende Maskinerier, hvilke i hoi Grad udmaaer nærværende Tidsalder? Fra Himmelten. Hvor have vi modtaget Astronomiens Videnskab og den Kundstab at construere Glas-

instrumenter, ved hvis Hjælp man sættes i stand til at stue ind i det uendelige Himmelrum? Vi have erholdt disse Kundstababer fra det samme Væsen, hvilket meddelede til Moses og dem, der varer for ham, den Kundstab de vare i Besiddelse af. Fra ham, der sagde til Noa, at Jorden skulle oversvømmes og dens Indbyggere udryddes. Fra Gud have alle Astronomer, Kunstmere og Mechanikere, der nogensinde have levet paa Jorden, modtaget deres Kundstababer. Han giver altsaa den Kraft, at tilegne sig Kundstab, at udførste de hemmelighedsfulde Ting henhørende til denne Jord, og til at forstaae ethvert Princip, der er forbundet med samme.

Alle disse Egenskaber kunne vi erholde ved vor Opdragelse her, men til Opnaaelsen af Kundstab udfordres Tid, Tagttagelse og Granstning. Lad et Barn gaae i Skole, og det begynder med A, B, C, og gaaer videre til a b ab, derafter begynder det at løse Ord, bestaaende af to eller tre Stavelser, og saaledes vedbliver det, indtil det er indovet for at begynde det Vansteligere. Intet Barn kan lære Algebra eller den almindelige Negnekunst, uden at lære Likt for hver Dag, indtil det har tilegnet sig de nødvendige Kundstababer, og saaledes er det ogsaa med Eder og mig. Vi have lært mange Ting angaaende Guds Rige paa Jorden, og endnu funne vi lære Mere. Men ere vi, ved det vi have lært, beredte til at øre en ubetinget Tillsid til Gud? Nei, vi ere ikke. Hvorledes vide vi det? Ved Follets Handlemade og vor egen Erfaring. At vi ikke ere naaede dertil, at vi ubetinget ville overlade os til Guds Styrelse, kommer af den Magt, Satan har, og af det Onde i Verden, hvilket er en Folge af Faldet. Djævelen har bedraget Jordens Indvanere og fastet et Slør for deres Øine, hvorfor de

ikke ere i stand til at see, hvad der tjener til deres Velstård, og heller ikke Guds Forsyns Styrelse. Hvem er det, der kan see den Kraft, hvorved Træernes Blade udspringe? Kunne I forstaae det? Nei; hvorfor? Fordi der er et Slør faldet over Menneskenes Børns Forstand og Sind, og de ere ingenlunde i stand til at see Guds Hånd i Naturens Værk. Vi ere berevde denne Kundskab, men ved at annehmen Evangeliet begynde vi at see og forstaae, dog have vi endnu en stor Deel at lære.

Der er sagt, at „Lydighed er bedre end Øffre.“ Den er langt bedre. Naar jeg seer hen til de Sidste-Dages Hellige — naar jeg siger Sidste-Dages Hellige, mener jeg ogsaa mig, thi Brigham er med Eder — spørger jeg, om hvor langt vi ere rykkede fremad, hvor ere vi, hvad kunne vi forstaae, og hvad forvente vi at erholde? Vi have begyndt at lære, vi have annehmen Evangeliets første Principer og Evangeliets Aand, men leve vi saaledes, at vi kunne voge deri Dag efter Dag? Det er Spørgsmaalet. Efterleve vi vor Religion saaledes, at vi sætte alle de Kundskaber, vi besidde, i Udvørelse, og efterleve vi det Lys, som Gud har givet os? I maae bevare disse Spørgsmaale. De Sidste-Dages Hellige, som en Nation, ere meget gode, de ere ypperlige, ere komne til Enighed, hvilket forbauser baade os selv og Andre. Men ere vi nu Get? Nei, ikke endnu snildkommen; vi have Meget at lære inden vi komme til Enighed i Troen, og see Dio til Dio, saaledes som Guds Folk har at gjøre i de sidste Dage. Vi forstaae nogle Ting, men vi forstaae ikke enhver Gjenstand, der kunde tjene os til gode, thi om vi gjorde det, vilde vi efterleve vor Religion.

Nu, mine Brødre og Søstre fra de høje og fra de lave Kredse, søger om I

paa Jordens Overflade funne en Gentleman eller Dame, det vil sige Gen, der er en sand Gentleman eller en sand Dame; vi have Mange, der kaldes med disse Navne, men jeg mener i Ordets fulde Betydning, og om I kunne finde dem, som jeg vilde kalde Herrer og Damer, da skulle I finde, at de meget nær vilde ligne den Forestilling, vi have om Engle. Ethvert Ord, som de tale, vilde være krydret med Velklang og Kraft; enhver af deres Handlinger gjennem Livet vilde nærme sig Englenes, saameget som de Dodelige ere i stand til. Intet dem tilhørende vilde være nedværdigende eller vancærende. En Gentleman er den, hvis Hjerte er fuldt af Gavmildhed, Tro og Kjærlighed, og hvis Handlinger ere gode, hvis Hænder stedse ere færdige til at gjøre hvad der tjener til enhver Skabnings Bedste. I finde en Dame, og hun er færdig til at meddele Viisdom, Kundskab, Sandhed og ethvert dydigt og helligt Princip til sine Søstre og Medmennesker. Disse, som ere i Sandhed Gentleman og Damer, ere af en høiere Orden end de, vi nu kaldes med disse Navne. Maaske I ville sige, at min Forklaring er urigtig. Er den det? For mig synes det ikke saa, men den forekommer mig at være rigtig. Jeg har mine egne Ansluer med Hensyn til disse Ting. Jeg bettagter de Sidste-Dages Hellige som et meget godt Folk, men det er dog langt fra hvad det skalde være. „Vel, vi behøve Tid til at voge,“ siger Gen. Meget sandt, vi kunne ikke lære blot den første Skolebog paa een Dag. Da vi begyndte at gaae i Skole, lærte vi lidt idag, Mere imorgen, og derved lagde vi Kundskab til Kundskab, og denne Fremgangsmaade have I og jeg at følge, for at vi kunne komme til Enighed i Troen. Dette er Evangeliet, Saliggjørelsens Plan, som vi troe

paa. Dette er den Lærdom, vi prædikede for Folket — at rense os selv, ligesom Gud er reen — at hellige vore Hjertter for Herren vor Gud, paadet vi maae

blive agtet værdige til at modtage hans Belsignalser og understottes af ham.

(Fortsættes.)

Præsident Youngs Besøg i de nordlige Settlementer.

(Fra „Deseret News.“)

(Fortsat fra Side 41.)

Bed Overholdelsen af Viisdomsordet have de Hellige sparet Penge til deres Brødres og Søstres Udfrielse. De burde vedblive at overholde Viisdomsordet og samle Midler, at de bedre kunne være i stand til at opbygge Zions Kige, og være uafhængige af elhvert Væsen paa denne Jord. Vi burde, som et Folk, selv forsørge Toiet til vore Klæder. Uhyre Pengesummer ere blevne bortforte fra dette Territorium for Klædevarer og andre Luxusgjenstande. Det var sikkertlig i de tidligere Dage at vi blevne fattige, og det af Mangel paa Garverier og Fabrikker, hvorfor vi maatte indsøre Læder og Tøier. Nu ere vi komne i den Stilling, at vi selv kunne fabrikere disse Artikler, hvorfor det er en Unodvendighed at bortsende vore Penge for at forstasse os disse Ting.

Til Damerne vil jeg sige, forsørger selv Eders Hatte og lægger ikke Eders Midler ud til at kjøbe de, som ere indførte. Forsørger Straahatte for Eders Mænd til Brug om Sommeren, og til at bruge om Vinteren kunne I sye Knæfjetter af Tøi eller Pelsværk, men Pelsværk er for varmt til Hovedbedækning. Det er ikke min Hensigt at dadle dette Folk. Der gives intet Folk siden Nephiternes Dage, der har stredet saa hurtigt fremad, i samme Tidsrum, som dette Folk

har gjort, og det er tvivlsomt, om Neophiterne eller Enochs Folk gjorde større Fremstridt end vi.

Sang af Choret og Bon af Eldste J. Taylor, der idag Morgens forenede sig med Folget. Forsamlingen sluttedes til om Eftermiddagen kl. 2.

Eftermiddagsforsamlingen aabnedes med Sang, og Bon af Eldste Joseph F. Smith.

Eldste W. Woodruff traadte frem og sagde, at Bibelen, Mormons Bog og Bagtens Bog vare utilstrækkelige Beiledere uden fortsat Åabenbaring, thi uden den vilde Zion ikke vorde opbygget. Dersom vi kunde komme til Himmelten, vilde vi see, at Indhyggerne der ere af eet Hjerte og eet Sind, og naar de foretage sig Agerdyrkning, Haveanlæg eller noget andet Arbeide, skulde vi see, dersom vi vare der, at Gud Faderen bestyrede samme. Paa samme Maade skulde Præsident Young, Guds Tjener, bestyre vore Foretagender her.

Hvis vi nogensinde ville vorde frelste, maae vi vorde Get, lytte til Raad af Herrens Tjenere og adlyde de Principer, som ere blevne aabenbarede.

Vore Søstre have stor Indsydelse i Samfundet og over sine Børn. De have

idag modtaget det Raad, at de selv skulle forsærdige deres Hatte og hvad de ellers behovede til Beklædning. Vi skulle forene os i Udførelsen af disse Raad. Brodrene ere blevne tilraadeede at lægge Tid paa Kreaturavl. Vi burde ogsaa forsøge at bringe Silkeavlen til at lykkes, hvilket den har for Nogle. Vi burde bestræbe os for at stride fremad i enhver Henseende indtil vi blive fuldkommengjorte.

Det nedrigte Sprog og andre Onder, som kunne iagttaes i Verden, burde ikke hores eller sees iblandt os. Det er nødvendigt for os at belæres i de timelige Anliggender. Naar en Mand forstaaer at bevare sin Hvede for Brand, skal han lære Andre den Fremgangsmaade, han folger.

Dersom vi havde efterkommet de Raad, der for flere Aar tilbage blevne os givne, om at samle Brændstof for syv Aar, vilde vi idag have været i en bedre Stilling end vi ere.

Ældste John Taylor henthalde til den Tid, da intet Præstedomme fandtes paa Jorden, ingen Mand, der holdt Saliggjørelsens Nogler. Vi paastaae at have Tro paa Gud, men vi have den ikke saa stor som vi burde. Henpegede til vor Ligegyldighed, endstændt vor egen, vores Forsædres og vores Efterkommeres Lykkelighed beroe paa vores Gjerninger. Vi ere ligesom Born; naar vi synes at Noget er forkert, dadle vi det strax; vi ere ubetænksomme, og øre ikke Gud og hans Ejendomme saaledes som vi burde. Som Aposoller, Biskopper og Herrens Ejendomme børde vi efterleve vor Religions Forstrifter og vandre i Guds Alsyns Lys. Mange af de Hellige længes efter Tobak, The, Caffe osv. Vi ere da, naar vi gjøre dette, Verdens Skikkels Trælle. Det er paa Tiden, at vi ikke blot tale om at afstaae fra Verdens Skikke og den Mode,

som regjerer i samme, men virkelig afstaae derfra.

Præsident Young talte i 30 Minutter og gav mange gode Belærrelser. Hans Tale dannede en passende Slutning til Mødet, som havde været i de to Dage.

Brigham City, d. 21. August,
Gaardsdagen var en Festdag for Borg
Elder County.

Willard og denne Stad viste sig i deres bedste Dragt. Alle Forretninger vare standsede, og Unge og Gamle gave sig til at høitideligholde Dagen. En Deel af Folget gif forud til Willard, hvor Forsamlingen var bestemt til Kl. 10 Formiddag. Ældste W. Woodruff, Geo. A. Smith, Joseph F. Smith, A. M. Musser og David Day overværedes Forsamlingen i Willard.

Da Præsidenten drog frem, blev han modtaget af en Escorte og et Musikcorps; det Første ridende, det Sidste i en Vogn. Da han næede Willard, var Forsamlingen forbi, og Folket med Borrene stode udenfor Bisshop Gordons Huus for at hilse Præsidenten velkommen. Borrene kunde ikke tælles. Bisshoppen sagde, at han havde tællt til eet hundrede otte og tyve Smaapiger, og sagde, at han antog at der var to og et halv hundrede Bern.

En Middag var arrangeret af Byens Borgere for Folget, men da der var Plads og Levnetsmidler nok til Flere end Folget, indfandt der sig i Skolehuset et talrigt Middagsselskab.

Da Middagen var forbi, fremstilledes en Sag for Præsident Young. Medens dette stede, betragtede Selstabets en liden Udstilling af hjemmevirkede Tøier, der paa en fordeelagtig Maade vidnede om Damernes Færdighed i Haandarbeide.

Folket i denne By er omtalt for deres Færdighed i at farve Uldtoier. Vi have Aarsag til, hver Gang vi besøge dem, at beundre deres Kunstsærdighed i den Retning.

Landskabet fra Willard til Brigham City er meget smukt. Da vi havde tilbagelagt circa to Mile, mødte vi en Escorte fra sidstnævnte Sted. Den bestod af to Compagnier Cavaleri, under Anførelse af Capitain Carlos Loveland, og et Compagni Landsdragere, hvilke var unge Mænd tilhørt, under Anførelse af Capt. Wright. Paa en Vogn, der blev trukken af 4 Heste, befandt sig 18 unge Damer, klædte i Hvidt med blaae Belter, og paa en anden lignende Vogn var 18 Småpiger, medens en tredie var Musikcorsets Equi-page. Rudstene var klædte i en lignende Uniform, som den Landsdragernes bare, hvilken var meget smuk. Foruden dem, som er nævnt, var en Mængde af Stedets Borgere tagne ned Escorten i Equi-pager. Blandt dem, der saaledes toge os imøde, var Præs. Lorenzo Snow med nogle Venner. Da vi ankom til Staden, var Indbyggerne forsamlede og udbragte deres Velkomstbilsen til Folget, der besvarede samme, medens det sagte bevægede sig fremad, forbi den forsamlede Mængde.

Præs. Snow har erhvervet stor Bevæmmelse for Brigham City ved det smukke Arrangement ved en Leilighed som nærværende. Ved Modtagelsen denne Dag var han ligesaa glad og tilfreds, som det af ham trusne Arrangement var smukt og smagsfuldt. Det synes som om hvert Aars Forberedelser til Præsidentens Modtagelse bliver mere smagsfuldt end det sidste.

Da vi vare komne ind i Byen, begive vi os directe til Forsamlingshuset,

hvor Folket strømmede ind og beredte sig til

Forsamlingen.

Præstebudt Ezra T. Benson, Bisshoperne Peter og William Maughan og en Deel andre fremragende Borgere fra Cache Valley var nærværende og befandt sig paa Forhoiningen.

Ældste Fishburn, der leder Smith-fields Sangchor i Cache County, hvilket Chor har været til stor Fornøjelse for de Hellige ved dets Sang i Generalconferencen i Saltfostaden, fortjener Noes for den heldige Indøvelse, han har vibragt Sangchoret i Brigham City. Han har op holdt sig her i et eller to Aar, og Frugterne af hans Virksomhed ere meget iolinefaldende. Miss Eliza Snow, Datter af Præsident Lorenzo Snow, der med megen Færdighed haandterede Orgellet, og bragte dets Toner til at lyde igjennem Forsamlingen, bidrog i hoi Grad til, i Forening med Sangchoret, at gjøre Forsamlingen opbyggelig og livsuld. Sangen var ualmindelig smuk og velklin gende.

Præsident Young og Ældsterne Geo. A. Smith og Geo. Q. Cannon talede til de Forsamlede.

Ratten tilbragtes af Præs. Young, og en Deel af Folget under Præs. Snows gjæstfrie Tag. Astenen var af den Slags, som ikke let glemmes, men vil blive erindret meget længe af dem, der vare nærværende.

Musik, Sang og Conversation var meget livlig.

Præsident Snow giver Folket i Brigham City et folgeværdigt Egemærke ved de af ham indførte Forbedringer og Fremstædt. Han har desuden foretaget nogle Udvidelser af sin Bolig ved at tilbygge en Sidebygning paa hver Side af Hoved bygningens Midtparti. Han agter endnu

at opføre flere Bygninger, som, naar de ere færdige, efter al Sandsynlighed ville komme til at bære Præg af et meget elegant Opholdsted.

Fredag, 21de August 1868.

Et Compagni Cavaleri escorterede Folget omkrent den halve Deel af Veien fra Brigham City til Wellsville, men da en Escorte fra sidstnævnte Sted kom os imode, tog den tilbage, der fulgte os fra Brigham City. Da vi nærmede os Wellsville, modtoges vi af Musikcorpset, der var taget os imode, og idet vi toge ind i Byen, vare Borgere og Børn opstillede for at modtage Folget.

Hvorsomhelst vi ere komme har Folket gjort vidtloftige Forberedelser til at modtage et langt større Selskab, end det Præsidenten havde med sig denne Gang.

Bisshop W. Vaughan havde vanskeligt ved at støffe sine Folk saamange Gjæster, som de ønskede, naar han skulle have Nogen hos sig selv.

Forsamlingen
aabnedes Kl. 1 Eftermiddag paa den sædvanlige Maade.

Eldste Joseph F. Smith talte om de Privilegier og Velsignelser, som de Hellige besidde for Nærvarende her i dette Land. De ere ikke komne her af deres frie Valg, men da Gjenvordigheder indtraadte, toge de hertil i Tro, sættende deres hele Fortrostning til Gud. Herren saae, at vi ikke kunde blive et mægtigt Folk uden at assondres fra vore Fjender. Han tillod derfor de Onde at øve Voldsgjerninger imod os, at vi kunde blive drevne fra deres Midte og bragte hertil, hvor vi kunne boe i Fred, uden Frygt for Plager. Nu, naar vi ere her, burde vi være tilfredse og gaae fremad i vore Forretninger. Istedsfor at vore Kvinder nu bruge deres gamle Spindervolle, burde vi benytte os af Vandstrømmene til ved deres Hjælp at drive Maskinerier, hvorpaa der paa eengang kunde spindes 360 Traade eller ogsaa flere.

Han lykonskede Indbyggerne i Anledning af deres Fremstridt i Agerdyrning. Ugræs var ikke saa almindelig i Haverne nu som paa et af hans foregaaende Besøg.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Novbr.

Paamindelse.

(Fra „Millennial Star.“)

Vi have nogle Opmuntringsord til de Eldste i Israel, der for Nærvarende ere udsendte paa Mission fra Zion. Det er med Hensyn til deres Arbeide i de Embeder, de ere kaldede. For Israels Sonner, der ere fødte og opdragne hjemme i Bjergenes Dale, og der uopholdeligt have arbeidet for at bringe Ørkenen til at fryde sig og blomstre som en Rose, og for at opbygge Zions øde Steder, er det naturligt at føle en Deel Tilbageholdenhed, naar de ere kaldede til at prædike Evangeliet. De forslæge til en vis Deel deres Svagheder, og ifølge Tradition føle de

Savn af Undervisning efter Verdens Viis, ifølge hvilke Anstuelser det troes, at en Deel verdslig Undervisning er nødvendig for at kunne prædike Evangeliet. Denne Verden mener, at vore unge Mænd have kun lidet Lejlighed til at erholde Undervisning i Skoler og Universiteter, og dette vide Missionairene, men naar de skulde sammenlignes med Jordens Nationer, vilde de gaae af med Seieren hvad angaaer Erelighed, Mandighed og Kundskab om dette Liv. De ere øengstelige for at de ikke have tilstrækkeligt af verdslig Viisdom til at sætte dem i stand til lykkelig at udføre en saa vigtig Kaldelse som et Saliggjørelsens Sendebud, hvorfor de, naar de høre deres Navne blive nævnte eller det bliver dem tilkjendegivet, at de ere kaldede til at gaae til fremmede Lande for at prædike Evangeliet, føle til at spørge: „Hvorfor er jeg saaledes udvalgt?“

Disse Følelser ere maaстee naturlige, men de fremkomme af Uersarenhed. Hvis dette Værk var en snild Fabel, et Bedrageri, og vare dets Lærdomme falske, og ligesom alle falske Religioner under Indlydelse af Djævelen, da var det visselig nødvendigt, at dets Forkyndere vare underviste i Logik, paadet de kunde afmale med smukke Farver de indbildte Herligheder, som høre dertil, og ligeledes at de kunde prædike Lærdomme, hvilke vor himmelste Fader aldrig anerkender, at de kunde prædike samme med Snildhed, og hvad man kalder for Logik eller Menneskenes kunstige Talemaader. Men det er ikke saaledes. Det er Sandheden, som skal prædikes, og I ere Guds Sonner, Arvinger til det hellige Præstedomme, kaldede ved Guds Villie til at forvalte hans Ord til Nationerne, og til at raabe til Jordens Indbyggere, hvoromhelst I ere sendte, at de burde omvende dem fra deres Synder og adlyde Jesu Christi Evangelium.

Det synes som om Moses, uagtet han var undervist i al Egypternes Viisdom, deltog i den Tilbageholdenhed, hvilken vi omtalte, og bad Herren om ikke at sende ham. „Og Mose sagde til Herren: „Hør mig, o Herre! Jeg haver ikke hidtil været en veltalende Mand, ei heller siden Du talede til din Ejener; thi jeg haver et svært Maal og en svar Tunge.““ Og Herren sagde til ham: „Hvo haver givet Mennesket Mund? eller hvo gør stum eller døv eller seende eller blind? mon ikke jeg Herren? Saa gak nu; og jeg, jeg skal være med din Mund og lære Dig, hvad Du skal tale.““ Dersor er det ikke nyt eller fremmed at vi have disse Følelser, thi vi tjene den samme Gud som Moses tjente, og han har udvalgt os, endskønt det kan være, at vi ere langsomme til at tale, og mangle jordiske Kundskaber, dog har han udvalgt os til at være hans Sendebud til Nationerne, og han vil være Mund for os og lære os hvad vi skulle sige. Han fordrer af os, at ove Tro, Dyd, Kundskab, Maadeholdenhed, Taalmodighed, Kjærlighed, Ydmighed og Flid, og han haver forsjættet, at hvo, som beder, skal faae, og for ham, som banker, skal opfukkes. Der fordres ikke jordisk Viisdom til at sætte sig i Besiddelse af disse Egenskaber. Det fordres simpelthen, at vi rense os selv, at vi maae være Greskar, stillet til Mesterens Brug, at den Hellig-Aland maa være i os ligesom en Vandflise, der opvelder indtil evigt Liv.

Johannes, den elstede Discipel, lært den Lærdom, at enhver Mand, der havde Haab om evigt Liv, vilde kunne rense sig selv ligesom Jesus Christus var reen. Jesus visste os et stort Exempel for at det var muligt ved den Hellig-Alands Kraft at leve uden at synde; og dette er en Kjendsgjerning, som er bevist i Vandel

og Liv af alle de Hellige, som elste Herren af deres ganste Hjerte, Sjæl og Sind. Ved at efterleve Jesu Christi Religion søger de at rense dem selv, at de maae have de samme Følelser hos dem som Christus havde, og paa denne Maade ville vi i Guds Hænder være i stand til at vinde Sjæle for hans Rige. Saaledes ville vores Vidnesbyrd være hurtige og kraftige til at overbevise de Oprigtige af Hjertet, og tillige de, der høre Israel til, og vi ville glæde os i vort Arbeide.

Bor himmelste Fader har sagt ved sine Propheters Mund, vores Medarbeidere, angaaende det herlige Værk, som vi ere bestjærtigede med: „Derfor, see, jeg vil blive ved at handle underligten med dette Folk, paa det Underligste, ja, paa det Underligste,” og efter: „Og i de samme Kongers Dage skal Himmelens Gud opreise et Rige, som ikke skal forlæres evindeligen.” Vi antage, at I ere bekjendte med disse Skrifstueders Betydning, i hvilke Gud har erklæret, at han vil gjøre en mægtig Gjerning. Dette Værk skulle ikke udføres ved Menneskers Viisdom, men ved Guds Kraft og Viisdom; han vilde gjøre sin egen Gjerning, og det behagede ham at udføre samme ved de Svage paa denne Jord, og ved dem, der ere Intet, „paadet intet Kjod skal rose sig for ham.”

Sandhed er kraftig i sig selv; den er en sund Lære, og for at forsvare den med Kraft til deres Overbevisning, der ere oprigtige af Hjertet, have vi at prædike baade ved Eksempl og Forstrift ved den Hellig-Alands Kraft, flittigen føgende efter Israels Huus med al Taalmodighed og Langmodighed. Naar vi betenke, at Faderen har gjort sin egen Gjerning, og har udvalgt os i vores Svagheder til Redskaber for ham til at kalde denne Slægt til Omvendelse, og advare dem om Dommen, der vil komme, da kunne vi see Styrken af Overholdelsen af vor elstede Præsident Brigham Youngs Instruktioner, som ogsaa Nødvendigheden af at holde os selv rene, lig et Stykke hvidt Papir, hvorpaa vor himmelste Fader kan have Anledning til at strive sine egne Skændetegn, og at vi kunde være modtagelige for den Hellig-Alands Indflydelse, saasom den Hellig-Aland ikke vil boe i vanhellige Tabernakler. Naar vi handle derefter, ville vi vedblive at nyde den Fred, som følger Bevidstheden om at have handlet ret, og den, der er Ordets Gjører, er altid mægtig i Vidnesbyrd, fordi han kan tale Sandheden med Kraft uden selv at blive saaret af dens Ild.

Det er frydesfuldt at vinde Sjæle for Christum, men det kan alene skee ved Guds Willie, som giver Vært. Israels ødle Sonner, som trofast efterleve deres Religion, have ikke blot Kraft til at vinde de Oprigtige af Hjertet for Sandheden, men ere en Kilde til Belsignelse og Trost for dem, der troe, hvilke, naar de see hines gode Gjerninger og deeltage i deres Tilfredshed og Fred, samt inspirerede Indflydelse, blive opmuntrede til med Flid at forarbeide deres Saliggjørelse. Dette bevirkes ved gode Forsamlinger, hvor Guds Kraft er over de Hellige, som under denne hellige Indflydelse ønske at forkynde Guds Godhed imod dem, og kundgjøre, at han har deelagtigjort dem i disse Belsignelser formedelst Lydighed mod hans Besalinger. Da nydes Evangeliets Gaver og Belsignelser, og de Hellige fryde sig i Israels Gud.

Lader os aldrig opgive Modet, om vi ikke strax kunne see Frugterne af vort Arbeide, thi vid forvist, at Herrens Ord vil ikke vende tomt tilbage til ham. Frelseren lignede Ordets Forkyndelse med en Søemand, der gik ud at saae, og der

han saaede, „faldt noget af Sæden ved Beien, og det blev nedtraadt, og Himmelens Fugle aade det op. Noget faldt paa en Klippe, og der det vogede op, visnede det, fordi det ikke havde Vædste. Noget faldt midt iblandt Tornne, og Tornene vakte op med og qvalte det. Noget faldt i god Jord, og det vokte op og var hundrede-fold Frugt.“ Udtynningen af Lignelsen er denne: „Sæden er Guds Ord. Men de ved Beien ere de, som det høre; derefter kommer Djævelen og tager Ordet af deres Hjerte, at de skulle ikke troe og blive salige. Men de paa Klippen ere de, som an-namme Ordet med Glæde, naar de høre det, og disse have ikke Rod; thi de troe til en Tid, og falde fra i Fristelsens Tid. Men det, som faldt iblandt Tornene, ere de, som det høre, og de gaae hen og qvæles under dette Livs Bekymringer og Rig-dom og Bellyster, og bære ingen fuldkommen Frugt. Men det i den gode Jord ere de, hvilke, naar de høre Ordet, beholde det i et smukt og godt Hjerte, og bære Frugt i Taalmodighed.“ Det er saaledes indtil denne Dag, og det maa indgyde Guds Ejendre Haab og Taalmodighed, vidende, at de ere lig Sædemændene, der udsaae Sæden, og at vi, saavidt vi rette os efter det, der fordres af os, ville kunne være forvissede om, at Alt vil blive vel. „Thi efterdi Verden for idel Viisdom ikke erfjendte Gud i hans Viisdom, da behagede det Gud ved denne Prædikens Daarlighed at gjøre dem salige, som troe,“ og da det Privilegium er givet os, at være den af Apostelen omtalte Prædikens Forkyndere, lader os leve saaledes, at vi maae være dygtiggjorte til Udsørelsen af det høie og hellige Kald, hvortil vi ere faldede.

Prophetens Instruger til os angaaende „forte Prædikener“ skalde altid være i Grindring. Den Gang de bleve givne, syntes det som om disse Maad vare meget let at esterkomme, men Erfaringen igjennem eet eller to Aar viser os, at de Eldste neppe ride, naar de skulle ophore at tale, og de benyttte tildeels den Tid, som broderlig Kjærlighed og Høfslighed vilde have skalde være benyttet af deres Med-arbeidere, at ogsaa de kunde have Leilighed til at udtales deres Følelser, eller til at bære Vidnesbyrd om Sandheden og Herrens Godhed imod dem.

Stræber efter Viisdom, hvilken er istand til at belære; prædiker Ordet ved den Hellig-Vlands Kraft, uden hvilken al Prædiken er forgjæves. Tilegner Eder al nyttig Kundstab og giv Agt paa de Sandheder, vi fortælg have bragt i Eders Grindring, og vi sole, dersom I ville udføre disse Tilstyndelser, at vi med Sikkerhed funne forsikre Eder, at I ville være meget heldige i Eders forskellige Arbeidsmarker, og at I ville kunne vende hjem til Zion, medbringende mange Neg.

Af „Deseret News“ erfare vi, at Eldsterne F. D. Richards og C. Widerborg ankom til Saltsfæstaden den 1ste October.

Correspondance.

Norge.

Drammen, den 24de October 1868.

President Jesse N. Smith.

Kjære Broder.

Tillad mig igjennem disse Linier at give Dem en kort Beretning om min Virksomhed som Medarbeider for Sandhedens Sag, og om Forholdene i den Deel af Viingaarden, hvor jeg er kaldet til at arbeide.

Siden i Juni Maaned sidstleden har jeg virket som Missionair i Drammens Green, og har i denne Tid efter Evne segt at bidrage til Guds Riges Fremme ved at proklamere Evangeliets Principer baade ved Tale og ved at udbrede vore Skrifter. Det er her som næsten overalt, at Folket ikke indseer Nodvendigheden af at adlyde Evangeliet, men trods denne Uilmotdagelighed findes der dog hist og her Nogle, der have lyttet til mine Ord og tillige yttret Lyft til at undersøge vore Skrifter.

Jeg har besøgt Horten (omtrent 6 Mile herfra), og omendskjont det ikke var mig muligt at erholde Lokale til Førsamling, haaber jeg dog, at de Skrifter, jeg der assatte, ville tjene til Oplysning for Enkelte.

Hvoruden denne Missionstour, har jeg ogsaa været omtrent 10 Mile op i Nummedal, hvor der herstør mange Fordomme imod os, der i Forening med Folkets Frygtagtighed og den Undertrykelse, som de mindre Oplyste og mindre Formuende beherstes af, bidrog til, at jeg aldeles ikke var i stand til at erholde Lokaler til Førsamlinger. I hvorvel jeg der træf adstilige gode og oprigtige Mennesker, er der dog ringe Haab om, at Evangeliet vil vorde annammet af Mange, eftersom de Fleste, som ere boede i den Grad, at

Guds Veie ere dem kjære, ere saa fattige, at de ikke driste dem til at trodse de Folger, som Evangeliets Annammelse medfører, nemlig Forfølgelse og deres Hæd, der ere ligesom lidt bedre stillede i timelige Forholde, til hvem de Fattige ere ligesom Trælle. Alligevel haaber jeg, at eftersom Evangeliet bliver mere og mere bekjendt, og vi kunne have Lejlighed til at kundgjøre Budstabet om Besvielsens Dag for de Undertrykte, ville Adstilige satte og adlyde samme.

De Hellige her i Grenen, omrent tredjindstyve, ere, trods at de ere trykkede af Fattigdom, beredvillige til efter Evne at bidrage til Værkets Fremme, og ere tro aste og i Besiddelse af den Tilfredshed, som de, der gjøre hvad de kunne for Guds Gjerning, altid føle. Nogle af de Hellige ere bosatte indtil 5, ja endog 8 Mile herfra, men dog ere de ikke sjeldent her for at overvære Førsamlingerne, hvilket beviser, at de ere nidskjære for den Tro, de have annammet.

Siden min Ankomst hertil ere Fire blevne døbte.

Endskjont det tildeels har sine Besværligheder at frembære Vidnesbyrdet om den af Herren paabegyndte Gjerning, isoler jeg mig dog meget lykkelig derved, og skal efter Evne søge Guds Navn æret og hans Værk forfremmet. I Haab om, at De ved disse Liniers Modtagelse er i Besiddelse af Helbred og de til Deres høje og ansvarsfulde Stilling nødvendige Begunstigelser af Herren, beder jeg Dem at modtage en broderlig Hilsning fra Deres Broder i Christo,

B. Jensen.

Sverrig.

Stockholm, den 30te October 1868.

President Jesse N. Smith.

Kjære Broder.

Endstændt jeg ikke er personlig bekjendt med Dem, saa er jeg dog bekjendt med det Sted, hvor De har Deres kjære Hjem, og da jeg veed, at De er kommet fra Zion med Fredens Budstab, og jeg ligeledes, vil jeg nu give Dem nogle Bink om Tilstanden i Deres Missionsmark i den Deel af samme, hvor jeg er faldet til at arbeide. Jeg, i Forening med de Hellige her, byder Dem et hjerteligt Velkommen til Skandinavien.

Stockholms Conference er i territorial Henseende over 2,380 Quadratmile. De Helliges Antal er 430, 152 Brodre og 278 Søstre. I det sidste Halvaar ere 50 blevne døbte. Stockholms Menighed er den største i Conferencen og tæller 117 Medlemmer.

Foruden at vi her have et udmærket Forsamlingsværelse, leies 7 mindre Sale til samme Brug i Conferencens forstjellige Dele.

Evangeliet er blevet forkyndt og vore Strifter ere udspredte saa langt mod Norden, hvor Solen ved Midsummertid ikke gaaer ned, men lader sig heller ikke tilsynে ved Midvinter. De saakaldte Lapper opholde sig i disse Egne, hvor de streife om paa Fjeldene med deres Rensdyr, hvilke i Forening med Hunden ere deres eneste Huuedyr. Dette Folkeslag er af den mongoliske Folkeraace og har sit eget

Sprog. Ifølge Udsagn vare de her inden Odin satte sin Gud paa Svea Land.

Folket venter med Længsel paa Religionssfrihed her i Landet, hvor Love, der ere flere hundrede Aar gainle, endnu holde Folket undertrykket.

Øvrighederne have været liberale imod os, men dog være i sidste Winter tre af vore Brodre dømte for Evangeliets Administration til Fæstningsarbeide og Boder.

De Brodre, der arbeide som Evangeliets Sendebud, ere alle trofaste, og jeg kan ikke sige nok til deres Berømmelse.

De Hellige ere meget nidskjære i deres Religion, og trods Fattigdom bidrage de med Beredvillighed til at dække Conferencens Udgifter.

Vi ere glade for Broder Fjeldsts Besøg, og ville længe mindes hans opbyggelige Velærelse og mange gode Raad.

Haabende, at De ikke trættes ved mit Brev, slutter jeg nu med Bon til Israels Gud om at blesigne Dem i Deres ansvarsfulde Plads, og bedende Dem at bringe min Hilsen til Broder Fjeldsted, samtidig med at De selv bedes at modtage en kjærlig Hilsning fra Deres

Broder og Medtjener

D. C. Olsen.

Blandinger.

Menneskeslagteri. I Miquinez i Marokko har man fornødig opdaget en, haabe vi, enestaaende Forbrydelse. En Maurer er nemlig blevet overbevist om at have lokaet til sig og slagtet 23 unge Jødepiger, af hvilke han har tillavet en Net, der kaldes "Kesla" og for hvilken han var beromt i hele Byen. Straffen var omtrent ligesaa barbarisk som Forbrydelsen, idet Synderen levende blev hugget i smaa Stykker.

Af Livet i New York. I New Yorks Handelstidende læses følgende: John Allen, Vært for en af Byens gemeneste Vandseboder og bekjendt som „the wickedest man of New York,“ har sidste Løverdag ved Midnatstid lukket sin Kneipe og efter aabnet den Søndag Morgen som — Bedehuus, i hvilket han selv fungerer som Prest. Omgivet af Prester og uden Twivl godt betalt af „de Hellige,“ vil John Allen nu forsøge at omvende sine tidligere Kunder og mulig ved denne nye Horretning tjene Mere end ved den tidligere.

I London er der blevet aabnet en Subsription til Fordeel for de ved Jordstøjlet i Sydamerika Skadelidte. Der blev strax tegnet et Beløb af 6,500 £st., og Bidragene flyde rigelig ind. — I Paris er der ligeledes aabnet Subsription hos de paagjældende sydamerikanske Magters Repræsentanter, og man tager ogsaa der megen Deel i den Skæbne, som er tilstodt de paagjældende Landes Befolkninger.

Oversvømmelser i Sydeuropa. Medens Bladene og Efterretninger fra Sydamerika give Beretninger om de store Ødelæggelser, der ere foraarsagede ved Jordstøjlet i Peru, foregaar der her i den gamle Verden Naturbegivenheder af en anden Art, hvis Følger næsten ere ligesaa gruopvækkende som de sydamerikanske. I Slutningen af forrige Maaned har der i Parma været store Oversvømmelser, som have foraarsaget megen Skade og Tab af Menneskeliv. Den lille Flod Parma steg efter to Dages stærke Regnstyl over sine Bredder og trængte med Voldsomhed ind i Byens vestlige Gader; den medførte Alt, hvad der laa i dens umiddelbare Nærhed, og kastede det med en saadan Kraft mod de nærliggende Huse, at disse blevet tilveels ødelagte; Brostenene i Gaderne blevne revne løse; Boutinerne med deres Disk og Hylde samt disses Indhold gik bort med Strømmen — navnlig ere betydelige Viinoplak blevne ødelagte — og man tæller ikke saa Mennesker, der ere blevne Bolgernes Øffre. Et italiensk Blad omtaler, at det er 454 Aar siden, at en saadan Ulykke er overgaet Staden. Saadanne Oversvømmelser have været almindelige i hele Norditalien, og der gives lignende Fremstillinger af de dermed foraarsagede Ulykker baade fra Florents og fra Genua.

I Begyndelsen af denne Maaned er der kommet Efterretninger fra Schweiz om lignende Ulykker der, navnlig fra de Egne, hvor Rhinen med sine Bisloder strømmer igjennem; til et frans Blad telegrapheres der fra Bern under 2den October: „Stærke Regnstyl have bevirket, at Floderne i Canton Tessin ere gaaede over deres Bredder og have foraarsaget store Ulykker. Flere Landsbyer ere satte under Vand, og mange Tusinder have tilsat Livet ved disse Oversvømmelser. Man frygter nye Ulykker.“

Disse Meddelelser see vi os i stand til at suplere med andre af 7de dæ. fra en dansk Dame, der for Tiden opholder sig i Lugano, og af hvis Brev vi hidsætte følgende Uddrag: „I de første 3 Uger af vort Ophold her vaagnede vi hver Morgen op til det deligste, næsten altfor varme Solssin, den klareste blaa Himmel, som speilede sig i den hndige blaa Lughanoss; men saa var Herligheden forbi, thi i de sidste 3 Uger ere vi bestandig vaagnede op til graa Himmel og uophorlig Regn, og denne Regn (saa usædvanlig, at Ingen her kan mindes noget lignende) vedvaret endnu og er en frygtelig Ulykke for Landets Beboere. Hele Landsbyer, som ligge ved Kanten af Soerne eller paa lave Steder, flysles bort, thi Vandet i Soerne stiger forsædellig, og de lave Steder blive til Soer, Mennesker og Dyr drukne, Vinmarker ødelægges, Passagerne over Alperne ere ødelagte, mellem Turin og Milano staar Alt under Vand, og vi leve her paa en Ø. Soen gaaer allerede næsten op til Porten; vi ere dog ikke i Fare. I Byer i vor Nærhed ved de andre Soer er Vandet steget op til anden Etage, i Hotellet have Gjæsterne maattet flygte ud ad vinduerne i bart Linned og i Baade. Det har undret os ikke at finde Noget herom i de danske Blade, vi modtage, men som forresten i en heel Uge ikke kunde komme til os, fordi alle Veie vare afbrudte; kun ved Hodgængere bliver Avis og Breve transporterede over Alperne.“

Endnu tilfoie vi, at fra Sydfrankrig haves der Æsterretninger om, at Rhonen er gaaet over sine Bredder ved Avignon og har sat de nærliggende Provindser under Vand. Sondenwinden begynder igjen og fører med sig stærke Regnstyl, som snarere varse om en Fortsættelse end om Ophør af Oversvømmelserne.

Indhold.

Side.

Side.

Bemærkninger af Präf. B. Young 49.	Redaktionens Bemærkninger (Paa mindelser)	57.
Præsident Youngs Besøg i de nordlige Setlementer (fortsat)	Correspondance	61.
	Blandingter	63.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og saaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal til venstre og paa alle kongelige Postcontoiter.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. C. Bording.